

Nr 28.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i lagen den 17 maj 1940 (nr 358) med vissa bestämmelser till skydd för försvaret m. m.

Genom en den 6 april 1951 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 196, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

L a g

om ändring i lagen den 17 maj 1940 (nr 358) med vissa bestämmelser till skydd för försvaret m. m.

Häri genom förordnas, att efter 6 § lagen den 17 maj 1940 med vissa bestämmelser till skydd för försvaret m. m. skall införas en ny paragraf, betecknad 7 §, av den lydelse nedan angives samt att nuvarande 7 § i lagen skall betecknas 8 §.

7 §.

Enligt de närmare bestämmelser Konungen utfärdar äger bevakningspersonal vid anläggning, inrättning, fartyg, luftfartyg eller område som skyddas enligt 1—3 §§ befogenhet att i den omfattning som kräves för fullgörande av bevakningsuppgiften företaga kroppsvisitation å personer, som där söka vinna tillträde eller uppehålla sig, samt undersöka föremål som de medföra, så ock på platsen eller i dess närhet tillfälligt omhändertaga personer och av dem medförda föremål.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1951.

I fråga om de i propositionen återopade skäl, för vilka redogörelse icke lämnas här nedan, får utskottet hänvisa till propositionen.

1940 års skyddslag.

I samband med den omarbetning av 8 kap. strafflagen m. m. som genomfördes år 1940 tillkom även *lagen den 17 maj 1940 (nr 358) med vissa bestämmelser till skydd för försvaret m. m.*

Huvudsyftet med 1940 års lag är att hindra tillträde för obehöriga till anläggningar och områden som äro av vikt för försvaret eller folkförsörjningen. I 1 § stadgas att Konungen eller enligt Konungens bemyndigande vederbörande militära befälhavare må utfärda förbud för obehöriga att beträda anläggning, inrättning, fartyg, luftfartyg eller område som tillhör försvarsväsendet eller nyttjas av detsamma eller för dess räkning, eller att närvara vid krigsmaktens företag, övningar eller försök, eller att av eller inom sådana anläggningar m. m. eller av sådana företag, övningar eller försök taga fotografier eller göra avbildningar eller beskrivningar, eller att inom sådana anläggningar m. m. inneha sprängämnen.

Förbud av detta slag kan, enligt 2 §, av Konungen eller enligt Konungens bemyndigande av vederbörande länsstyrelse utfärdas i fråga om anläggning m. m. som eljest är av betydelse för försvarsväsendet. När riket befinner sig i krig eller krigsfara eller eljest under utomordentliga av krig föranledda förhållanden kan i samma ordning utfärdas dylikt förbud även i fråga om anläggning m. m. som är av betydelse för folkförsörjningen.

Vidare föreskrives i 3 § att Konungen vid krig eller krigsfara eller eljest under utomordentliga av krig föranledda förhållanden kan avdela särskilda säkerhetsområden, i fråga om vilka sådant förbud som avses i 2 § enligt Konungens bemyndigande må i stället för av länsstyrelse utfärdas av vederbörande militära befälhavare. Såsom säkerhetsområde skall jämväl anses krigsskådeplats.

I 7 § stadgas att böter som ådömas enligt lagen tillfalla kronan.

I kungörelsen den 24 maj 1940 (nr 383) med tillämpningsföreskrifter till 1940 års lag, benämnd *bevakningskungörelsen*, har Kungl. Maj:t givit vissa bemyndiganden att meddela förbud enligt lagen ävensom bestämmelser rörande bevakningspersonals befogenheter i vissa hänseenden.

Bevakningspersonalen och dess nuvarande befogenheter.

Den personal, som har till uppgift att utföra bevakning vid anläggningar m. m. vilka skyddas enligt 1940 års lag eller som eljest har att vid sådana anläggningar m. m. ingripa mot misstänkta personer, kan i huvudsak uppdelas i följande kategorier: 1) militär personal; 2) personal tillhörande civilförsvarets ordnings- och bevakningstjänst; 3) järnvägarnas, kraftföretagens, telegrafverkets och luftfartsverkets personal; 4) polismän och ordningsvakter, som avdelats eller anställtts för bevakningsuppgift; samt 5) personal vid andra verk än de under 3) nämnda ävensom vid enskilda industrier och företag.

Beträffande befogenheterna för bevakningspersonal må till en början erinras om rättegångsbalkens regler om särskilda tvångsmedel i samband med upptäckt av eller utredning om brott (24—28 kap.). Av intresse i detta sammanhang äro bestämmelserna om gripande, beslag samt kroppsvisitation och kroppsbesiktning.

Rörande de förut nämnda särskilda kategorierna bevakningspersonal vid anläggningar m. m. som skyddas enligt 1940 års skyddslag må nämnas ytterligare följande.

1) **Militär personal.** I den militära bevakningstjänsten ingår i viss omfattning polispersonal. Den militära bevakningspersonalen är dock i allmänhet ej utrustad med polismans skydd och befogenhet.

Vissa särskilda föreskrifter om bevakningen vid anläggningar m. m. som skyddas enligt 1940 års lag ha meddelats i bevakningskungörelsen. 3 och 4 §§ innehålla följande bestämmelser:

3 §. Officer och underofficer samt underbefäl, som fullgör underofficers tjänst, så ock militär post, vakt, patrull eller annan för bevakning särskilt utställd eller utsänd avdelning äger att inom anläggning, inrättning, fartyg, luftfartyg eller område, som skyddas enligt förenämnda lag¹ gripa och kvarhålla den som misstänkes för spioneri eller sabotage eller överträder förbud, som meddelats enligt denna kungörelse, ävensom taga i beslag föremål, vilket innehaves av den som gripes och vilket skäligen kan antagas äga betydelse för utredningen i saken. Samma rätt föreligger jämväl mot misstänkt person, som är på flykt från anläggning, inrättning, fartyg, luftfartyg eller område som här sägs. Civil person, som gripits, skall jämte i beslag tagna föremål ofördröjligen överlämnas till polismyndigheten i orten.

4 §. En var är skyldig att på anfordran av militär post, vakt, patrull eller annan för bevakning särskilt utställd eller utsänd avdelning uppgiva namn och hemvist. Undandraget sig någon att lämna sådan uppgift eller förekommer skälig anledning, att uppgift, som han lämnat, är oriktig, må han tagas i förvar till dess tillförlitlig upplysning i nämnda hänseenden vunnits. Civil person, vilken tagits i förvar, skall ofördröjligen överlämnas till polismyndigheten i orten.

Enligt sagda bestämmelser äger sålunda militär bevakningspersonal viss befogenhet att vid fullgörande av bevakningsuppdraget omhändertaga misstänkta personer samt taga i beslag vissa föremål.

2) **Personal tillhörande civilförsvarets ordnings- och bevakningstjänst.** Enligt 3 § civilförsvarskungörelsen den 14 september 1944 (nr 646) — i lydelse enligt kungörelse den 3 juni 1949 (nr 379) — finnes inom civilförsvaret en särskild tjänstegren, benämnd ordnings- och bevakningstjänst, för upprätthållande av ordning och för bevakning. Vid fullgörande under civilförsvarsberedskap av tjänstgöring i civilförsvaret åtnjuter personal inom civilförsvarets ordnings- och bevakningstjänst polismans skydd och befogenhet (87 a §). Omfattningen av den bevakning av anläggningar och byggnader som ankommer på det allmänna civilförsvaret bestämmes av överbefälhavaren efter förslag av civilförsvarsstyrelsen och efter samråd med vederbörande ämbetsverk (2 § 2 mom.). Den för bevakningsuppgifterna uttagna civilförsvarspersonalen utgöres för närvarande av dels värnpliktiga, dels personer som icke längre äro värnpliktiga. En stor del av denna bevakningspersonal har tidigare tillhört den s. k. landstormspolisen.

¹ 1940 års skyddslag.

Enligt 5 § bevakningskungörelsen — vilken paragraf tillkommit genom kungörelse den 1 december 1950 (nr 618) — skall personal inom civilförsvarets ordnings- och bevakningstjänst vid fullgörande under civilförvarsberedskap av bevakningsuppgift, som ankommer på civilförsvaret äga samma befogenheter som tillkomma militär personal enligt 3 och 4 §§ bevakningskungörelsen.

3) Järnvägarnas, kraftföretagens, telegrafverkets och luftfartsverkets personal. Särskilda kungörelser ha utfärdats om civilförsvaret vid järnvägarna (den 30 juni 1948, nr 561), vid statens vattenfallsverk och vissa icke statliga kraftföretag (s. d., nr 562), vid telegrafverket (s. d., nr 563) samt vid luftfartsverket (den 14 januari 1949, nr 29). Civilförsvaret vid dessa verk utgör s. k. särskilt verkskydd som skall samordnas med driften av verket i övrigt. Vad angår skyddet mot spioneri och sabotage ingår detta i järnvägsverkskyddet i en särskild verksamhetsgren benämnd markskydd. Vid de övriga tre verken finnas särskilda tjänstegrenar avseende ordnings- och bevakningstjänst. Bevakningsuppgifter tillkomma emellertid verkspersonalen även i den mån den ej tillhör civilförsvaret vid verket. Verkspersonalen skall sålunda gripa och skyndsamt till närmaste polisman överlämna den som beträffande anläggning m. m. gör sig skyldig till spioneri, sabotage eller försök eller förberedelse därtill. Den som bryter mot förbud att taga fotografier o. dyl. eller trots tillsägelse av personalen ej upphör därmed eller på grund av sitt förhållande skäligen kan misstänkas att ha för avsikt att begå spioneri eller sabotage må av personalen avlägsnas från anläggningen eller området samt, om det finnes erforderligt, tillfälligt ställas under särskild uppsikt eller omhändertagas. Har personalen vidtagit sådan åtgärd, skall anmälan därom omedelbart göras hos närmaste polisman. Verkspersonalen åtnjuter vid fullgörande av denna verksamhet polismands skydd och befogenhet (se de särskilda kungörelserna resp. 21 § 4 och 5 mom., 21 § 4 och 5 mom., 24 § 4 och 5 mom. och 21 § 4 och 5 mom.).

4) Polismän och ordningsvakter, som avdelats eller anställts för bevakningsuppgift. Enligt 18 § lagen om polisväsendet i riket kan polisbevakning på statens bekostnad ombesörjas i särskild ordning samt dylik bevakning anordnas på enskild bekostnad vid t. ex. visst företag. Närmare föreskrifter om dylik på enskild bekostnad anordnad polisbevakning (ordningsvakt) ha meddelats i 46 § polisreglementet den 4 juni 1948.

5) Personal vid andra verk än de under 3) nämnda ävensom vid enskilda industrier och företag. Beträffande denna grupp ha några särskilda bestämmelser icke utfärdats. I den mån personalen icke tillhör någon av de förut omnämnda kategorierna har den alltså inga särskilda befogenheter i fråga om tvångsåtgärder utöver dem som tillkomma varje medborgare.

Framställning av överbefälhavaren och civilförsvarsstyrelsen.

I skrivelse den 1 juli 1950 ha överbefälhavaren och civilförsvarsstyrelsen hemställt om vissa ändringar i 3 och 4 §§ bevakningskungörelsen m. m. I skrivelsen framhålles, att sedan dessa bestämmelser utfärdats vissa förhållanden inträtt som syntes påfordra ändring av bestämmelserna. Sålunda borde de utvidgas att omfatta — förutom militär personal — även andra personalkategorier med uppgift att utföra bevakning samt dessutom göras tillämpliga på driftpersonal och liknande personal, till vars åligganden det hörde att ingripa mot misstänkta personer.

Därutöver ha i skrivelsen påkallats vissa ändringar rörande bevakningspersonalens befogenheter. Det framhålles att personalens åtgärder i fråga om gripande och kvarhållande av misstänkta samt beslagtagande av föremål icke borde betraktas såsom processuella tvångsmedel underkastade rättegångsbalkens regler. Med hänsyn härtill syntes det lämpligt att utbyta uttrycken gripa, kvarhålla och beslag mot andra. Vidare borde det uttryckligen angivas att bevakningspersonalen hade rätt att eftersöka föremål som finge omhändertagas (beslagtagas).

Yttranden över framställningen.

Över framställningen ha efter remiss avgivits yttranden från åtskilliga myndigheter.

Framställningen har i yttrandena antingen lämnats utan erinran eller blivit i princip tillstyrkt. Det har sålunda vitsordats att behov föreligger att utsträcka bevakningskungörelsens bestämmelser till att avse även civil bevakningspersonal samt att vidga befogenheterna för personalen.

Departementschefen.

Vid remiss till lagrådet av ett inom justitiedepartementet upprättat lagförslag i ämnet anförde *föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg*, bl. a. följande.

Det är uppenbarligen av vikt att bevakningen av sådana anläggningar m. m., som med hänsyn till försvaret och folkförsörjningen åtnjuta skydd enligt 1940 års skyddslag, göres så effektiv som möjligt. Härför erfordras, bland annat, att bevakningspersonalen utrustas med befogenheter, som göra det möjligt för den att väl utföra sin viktiga uppgift. I denna del torde de nuvarande bestämmelserna, som i huvudsak innefattas i 1940 års bevakningskungörelse, ej vara fullt tillfredsställande.

I den förut omförmälda framställningen av överbefälhavaren och civilförsvarsstyrelsen har särskilt framhållits önskvärdheten av att bevakningspersonalen erhåller rätt att eftersöka föremål som kunna giva upplysning om planerat spionage o. d. Detta förutsätter införande av skyldighet för

envar som önskar vinna tillträde till skyddad anläggning m. m. eller som uppehåller sig där att underkasta sig kroppsvisitation och undersökning av fordon och annat som han medför. En så vidsträckt visitationsrätt för bevakningspersonalen innebär ett betydande intrång i medborgarnas personliga integritet. Å andra sidan ter det sig svårt att verkligen upprätthålla det skydd som 1940 års lag avser att bereda vissa anläggningar m. m., om visitering tillåtes endast i den begränsade utsträckning som rättegångsbalken medger. Sålunda lär ett förbud att inom visst område inneha sprängämnen kunna bli tämligen illusoriskt, därest det ej förenas med skyldighet för inpasserande att underkasta sig visitering. Önskemålet om en utsträckning av bevakningspersonalens befogenheter till att omfatta visitationsrätt synes därför ej kunna tillbakavisas.

Eftersom det förefaller tveksamt huruvida Kungl. Maj:t äger i administrativ ordning utfärda föreskrifter i detta hänseende, synes frågan böra regleras i lag, lämpligen genom en komplettering av 1940 års skyddslag. I nämnda lag torde sålunda böra införas stadgande om att bevakningspersonal äger befogenhet att företaga kroppsvisitation å personer som söka vinna tillträde till eller uppehålla sig i skyddad anläggning m. m. samt undersöka föremål som de medföra. Kroppsbesiktning torde däremot böra få ske endast under de förutsättningar rättegångsbalken anger. Några särskilda regler om kroppsbesiktning erfordras därför icke.

Tydligt är att befogenheten att visitera icke bör vara oinskränkt. Vidare bör sättet för utförande av kroppsvisitation regleras till skydd mot onödigt kränkande ingrepp i den personliga integriteten. Då det är nödvändigt att åtgärderna i fråga anpassas efter rådande läge och graden av den vaksamhet som är påkallad, synes det dock böra överlåtas åt Kungl. Maj:t att, i form av komplettering av bevakningskungörelsen, utfärda de närmare bestämmelser som äro erforderliga. I själva lagtexten torde under sådana förhållanden behöva angivas allenast att visitationsbefogenhet föreligger i den omfattning som kräves för fullgörande av bevakningsuppgiften.

Några föreskrifter om vilka åtgärder bevakningspersonalen har att vidtaga mot den som vägrar att underkasta sig visitering torde ej heller lämpligen kunna upptagas i lagtexten. I regel torde visitering påkallas i samband med inpassering, och den som då vägrar att underkasta sig åtgärden lär i allmänhet böra avvisas. Även denna fråga kan närmare regleras i bevakningskungörelsen.

I den remitterade framställningen har även berörts frågan om rätt för bevakningspersonal att gripa och kvarhålla misstänkta personer samt lägga beslag på misstänkta föremål. Härom finnas redan bestämmelser i bevakningskungörelsen. Det har emellertid påpekats i framställningen att bevakningspersonalens åtgärder av här ifrågavarande slag icke borde betraktas såsom processuella tvångsmedel underkastade rättegångsbalkens regler och att på grund härav en annan terminologi än rättegångsbalkens vore motiverad.

Det synes riktigt att bevakningskungörelsens bestämmelser om tillfälligt omhändertagande icke i första hand ha processuell karaktär utan ha ett

mera utpräglat skyddssyfte. Till utmärkande härav torde avfattningen av dessa bestämmelser böra något jämkas. Även i fråga om rätt till tillfälligt omhändertagande kan det emellertid råda tvekan om hur långt Kungl. Maj:ts administrativa lagstiftningsbefogenhet sträcker sig. Till förebyggande av sådan tvekan och för vinnande av anknytning till den bestämmelse om visitering som föreslagits skola införas i 1940 års skyddslag torde i nämnda lag böra upptagas även bestämmelse om befogenhet för bevakningspersonal att, i den omfattning som kräves för fullgörande av bevakningsuppgiften och enligt de närmare bestämmelser som utfärdas av Konungen, tillfälligt omhändertaga personer eller föremål. Befogenheten bör med hänsyn till angelägenheten av en effektiv bevakning avse såväl den som vistas inom skyddad anläggning som den som uppehåller sig i dess närhet.

Som framgår av redogörelsen för yttrandena ha överståhållarämbetet och statspolisintendenten ifrågasatt att begränsa befogenheterna till — förutom militär personal — sådan personal som åtnjuter polismans skydd och befogenhet. Uteslutna skulle därigenom bli vakter som ej erhållit förordnande som ordningsvakter enligt 18 § polislagen och 46 § polisreglementet samt personal med bevakningsuppgifter vid andra företag med verkskydd än kommunikationsverken och kraftföretagen. Mot att giva också denna personal de föreslagna befogenheterna att ingripa kan tydligen anföras bland annat att den ej alltid blivit underkastad någon personlig lämplighetsprövning och att det därför kunde vara förenat med vissa risker att anförtro densamma så vidsträckta befogenheter som förslaget innebär. Om 1940 års skyddslag och i anslutning därtill utfärdade förbud m. m. skola kunna fylla sitt syfte synes det emellertid oundgängligt att befogenheterna att ingripa givas åt all den personal som har att fullgöra bevakningsuppgifter enligt lagen. De brister i personalens utbildning som obestriddligen kunna föreligga på ett och annat håll torde väsentligen kunna avhjälpas genom de instruktioner för bevakningstjänsten som man kan vänta komma att utfärdas. Jag anser därför att de föreslagna befogenheterna skola tillkomma all bevakningspersonal vid anläggning m. m. som skyddas enligt 1940 års lag.

Bestämmelser om visitering och tillfälligt omhändertagande torde i enlighet med det anförda kunna införas såsom 7 § i skyddslagen, i samband varmed nuvarande 7 § erhåller beteckningen 8 §.

De föreslagna lagändringarna torde böra träda i kraft den 1 juli 1951.

Lagrådet.

Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

Utskottet.

Genom propositionen avses att bereda bevakningspersonal vid anläggningar m. m., som skyddas enligt 1940 års lag, vidgade möjligheter att ingripa

vid fullgörande av sin uppgift att hindra tillträde för obehöriga och verka för förhindrande av sabotage och spioneri samt försök eller förberedelse därtill. Sålunda föreslås att personalen skall tilläggas befogenhet att i vissa fall verkställa kroppsvisitation samt tillfälligt omhändertaga personer och av dem medförda föremål. I enlighet med vad departementschefen uttalat därom, att det syntes böra överlätas åt Kungl. Maj:t att i form av komplettering av bevakningskungörelsen utfärda de närmare föreskrifter som bli va erforderliga, har i förslaget stadgats, att bevakningspersonalen, enligt de närmare bestämmelser Konungen utfärdar, äger utöva sagda befogenheter.

Utskottet, som finner det angeläget att bevakningspersonalen utrustas med sådana befogenheter att den effektivt kan fullgöra sina uppgifter, har icke något att erinra mot de föreslagna, vidgade befogenheterna i och för sig.

I rättegångsbalken meddelas ingående bestämmelser om de särskilda tvångsmedel som ställas till myndigheternas förfogande för genomförande av straffrättsskipningen. Sålunda givas detaljerade regler om kroppsvisitation och frihetsberövande. Såsom ovan nämnts är avsikten att i bevakningskungörelsen närmare reglera bevakningspersonalens befogenheter att kroppsvisitera samt tillfälligt omhändertaga personer och av dem medförda föremål. Enligt vad utskottet inhämtat föreligger ännu icke något utarbetat förslag till de kompletteringar av bevakningskungörelsen, som i sådant hänseende kunna bli va erforderliga.

I propositionen betonas, att befogenheten att visitera icke bör betraktas som ett processuellt tvångsmedel. Detta syfte har uppnåtts genom att förslaget giver bevakningspersonalen befogenhet att i den omfattning som kräves för fullgörande av bevakningsuppgiften kroppsvisitera en var som söker vinna tillträde till eller uppehåller sig i skyddad anläggning m. m. samt undersöka föremål som han medför. Beträffande sättet för utförandet av kroppsvisitation vill utskottet understryka departementschefens uttalande om att detta regleras så, att tillfredsställande skydd mot onödigt kränkande ingrepp i den personliga integriteten ernås. Det synes utskottet lämpligt att därvid i huvudsak taga rättegångsbalkens regler till utgångspunkt.

Vad angår den föreslagna befogenheten för bevakningspersonal att i den omfattning som kräves för fullgörande av bevakningsuppgiften på platsen eller i dess närhet tillfälligt omhändertaga personer och av dem medförda föremål finnas redan nu i bevakningskungörelsen bestämmelser, som medgiva viss bevakningspersonal befogenhet att gripa och kvarhålla den som misstänkes för spioneri eller sabotage eller överträder förbud som meddelats enligt kungörelsen m. m. samt att taga i förvar den som undandrager sig att lämna uppgift om namn och hemvist eller därom lämnar uppgift som skäligen kan antagas vara oriktig. Vidare föreskrives, att civil person, som gripits eller tagits i förvar, skall jämte i beslag tagna föremål ofördröjligen överlämnas till polismyndigheten i orten. Departementschefen har anfört, att bevakningskungörelsens bestämmelser om tillfälligt omhändertagande icke i första hand ha processuell karaktär utan ett mera utpräglat skydds-syfte och att till utmärkande härav avfattningen av dessa bestämmelser bor-

de något jämkas. Vad departementschefen sålunda uttalat synes utskottet riktigt. Enligt utskottets mening torde det dock vara lämpligt att i bevakningskungörelsen även i fortsättningen utsäga att ett tillfälligt omhändertagande bör grunda sig på att vederbörande uppträder på sådant sätt att det föreligger anledning att misstänka honom för spioneri eller sabotage eller försök eller förberedelse därtill. Föreligger ej sådan misstanke torde det vara tillräckligt att vederbörande avvisas. Tillfälligt omhändertagande bör kunna äga rum jämväl av den som överträder förbud, meddelat enligt bevakningskungörelsen, eller vägrar att på anfordran uppgiva namn, födelsetid och hemvist eller därom lämnar uppgift, som skäligen kan antagas vara oriktig, eller vägrar att på anfordran underkasta sig visitation och undersökning av medfört föremål. Utskottet utgår vidare från att det liksom hittills i kungörelsen stadgas, att det åligger bevakningspersonal att ofördröjligen överlämna den som tillfälligt omhändertagits jämte omhändertagna föremål till polismyndigheten i orten. Det torde vara självklart att polismyndigheten, så länge icke särskild tvångsmedelslagstiftning giver den andra befogenheter, icke äger behandla till myndigheten överlämnade, tillfälligt omhändertagna personer på annat sätt än andra för brott misstänkta personer.

När riket befinner sig i krig eller krigsfara eller eljest under utomordentliga av krig föranledda förhållanden kan driftspersonal vid enskilda industrier eller företag komma att tillhöra ifrågavarande bevakningspersonal. Såsom departementschefen uttalat föreligger, huvudsakligen beträffande sagda driftspersonal, vissa brister i utbildningen. Även om dessa brister väsentligen torde kunna avhjälpas genom de instruktioner för bevakningstjänsten som man kan vänta komma att utfärdas, finner utskottet, med hänsyn till de utomordentliga befogenheter som kunna komma att tilläggas bevakningspersonalen, angeläget understryka att utbildningen och uttagningen av bevakningspersonal ägnas särskild uppmärksamhet.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, får alltså hemställa,

att förevarande proposition, nr 196, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 26 april 1951.

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Olofsson, Cassel, Ivar Nilzon, fru Lindström, herrar Lindgren, Friiof Karlsson och John Wiktor Jonsson;

från andra kammaren: herrar Rylander, Johansson i Norrfors, Lindberg, Landgren, Skoglund i Umeå, fru Gärde Widemar, herr Ekström och fru Hellström.